

Sygn. akt **III C 3565/18**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Justyna Barczyk-Swalska
Protokolant:	sekretarz sądowy Beata Tarańczuk

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. M., M. R., A. G.

przeciwko Gminie M. S.

przy udziale M. M.

o ustalenie

I. oddała powództwo

II. zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 3565/18

UZASADNIENIE

W dniu 17 grudnia 2018 roku T. M., M. R. i jej małoletnia córka A. G. wnieśli pozew przeciwko Gminie M. S. o ustalenie prawa do lokalu socjalnego.

W uzasadnieniu pozwu powodowie podali, iż przeciwko nim prowadzona jest egzekucja ze spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S., w którym aktualnie zamieszkują. Wskazali, iż postępowanie egzekucyjne prowadzone jest z wniosku wierzyciela M. M., który na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 1 marca 2018 roku uzyskał przysądzenie prawa do ww. lokalu. Powodowie podali, iż T. M. jest uprawniony do otrzymania lokalu socjalnego na podstawie art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego, jako osoba spełniająca kryteria do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego wskazane w uchwale Rady Miasta, natomiast wobec powódek małoletniej A. G. i M. R. nie można orzec o braku uprawnienia do lokalu socjalnego z uwagi na treść art. 14 ust. 4 pkt 2 ustawy stanowiącego o małoletnim dziecku wraz z rodzicem sprawującym nad nim opiekę. Powodowie wskazali, iż nieprzyznanie im prawa do lokalu socjalnego będzie skutkowało bezdomnością, albowiem nie mają oni możliwości zamieszkania w innym miejscu i nie mają środków na wynajem mieszkania na wolnym rynku.

W dniu 7 stycznia 2019 roku Gmina M. S. złożyła odpowiedź na pozew, w której wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów solidarnie kosztów procesu.

Pozwana nie kwestionowała okoliczności faktycznych wskazywanych przez powodów. Podniosła jednak, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na brak przepisów prawa materialnego dających podstawę do jego uwzględnienia. Powodowie nie mogą się zaś powoływać na przepisy art. 14 ww. ustawy, albowiem ustalenie prawa do lokalu socjalnego na tej podstawie jest możliwe jedynie w toku sprawy o eksmisję. Nadto, powodowie nie mają interesu prawnego w niniejszej sprawie o ustalenie, albowiem przysługuje im dalej idące powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Dodatkowo, pozwana zakwestionowała również, aby powodom przysługiwał status lokatora w rozumieniu ww. ustawy.

Do sprawy przystąpił w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...), który wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów na swoją rzecz kosztów postępowania.

Pozwana i interwenient uboczny podnieśli zarzut niewykazania przez powoda T. M. przesłanek do przyznania mu prawa do lokalu socjalnego, w tym w szczególności, iż nie udowodnienia sytuacji osobistej i majątkowej.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. M. przysługiwało spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S..

Niesporne.

T. M. posiadał liczne nieuregulowane zobowiązania wobec (...) S.A. z siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w W., Oktan E. & V/ (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. oraz (...) S.A. z siedzibą we W.. Podmioty te wszczęły postępowanie, które skutkowało egzekucją ze spółdzielczego własnościowego prawa powoda do ww. lokalu. Do postępowania egzekucyjnego przyłączyli się również wierzyciele hipoteczni powoda - Bank (...) S.A. z siedzibą w W. oraz Zakład Ubezpieczeń Społecznych w W. Oddział S., a także (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) z siedzibą w S..

W dniu 1 marca 2018 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział IX Egzekucyjny w sprawie o sygn. akt IX Co 3594/16 toczącej się z wniosku ww. wierzycieli o egzekucję z ograniczonego prawa rzeczowego w postaci spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...) należącego do zasobów mieszkaniowych Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. postanowił przysądzić na podstawie art. 998 § 1 k.p.c. własność tegoż prawa na rzecz nabywcy M. M. za cenę 256.200 złotych. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 24 maja 2018 roku. Jednocześnie w punkcie II ww. postanowienia Sąd stwierdził obowiązek wydania przez dłużnika T. M., na rzecz nabywcy M. M. ww. ograniczonego prawa rzeczowego w postaci spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, położonego w S. przy ul. (...).

W dniu 26 października 2018 roku M. M. wystąpił z wnioskiem egzekucyjnym w celu wprowadzenia wierzyciela w posiadanie nieruchomości położonej przy ul. (...) w S..

Pismem z dnia 22 listopada 2018 roku powód został zawiadomiony przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie M. F. o wszczęciu przeciwko niemu z wniosku M. M. postępowania egzekucyjnego, prowadzonego w oparciu o ww. postanowienie.

Pismem z dnia 22 listopada 2018 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie M. F. wezwał powoda T. M. do dobrowolnego udostępnienia M. M. do korzystania lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...) w terminie do dnia 20 grudnia 2018 roku. Wskazał, iż w razie niewykonania obowiązku wprowadzenie wierzyciela w posiadanie nieruchomości nastąpi w dniu 21 grudnia 2018 roku o godz. 10:00.

Niesporne, a nadto dowód:

- pismo przewodnie komornika z dnia 22 listopada 2018 roku, k. 11;

- zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 22 listopada 2018 roku, k. 12-13, 36-36 verte;
- postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 1 marca 2018 roku, k. 14;
- wezwanie do dobrowolnego wykonania tytułu wykonawczego z dnia 22 listopada 2018 roku, k. 15;
- stwierdzenie przejścia spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu z dnia 25 października 2018 roku, k. 32;
- dokumenty z akt komorniczych sprawy o sygn. Km 1755/18, k. 128 (koperta);
- dokumenty z akt sprawy o sygn. IX CO 3594/16 Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie;

T. M. ma 59 lat i z zawodu jest spawaczem. Od dnia 1 lutego 2018 roku powód był zatrudniony w spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku spedytora. Następnie podjął zatrudnienie w firmie transportowej jako ochroniarz. Obecnie pozostaje bez pracy, chce podjąć zatrudnienie. Nie jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna w Powiatowym Urzędzie Pracy w S..

Powód nie jest osobą niepełnosprawną, ubezwłasnowolnioną, ani nie sprawuje opieki nad taką osobą i z nią nie mieszka. Nie jest obłożnie chory. Nie uzyskuje emerytury ani renty. Nie spełnia przesłanek określonych przez radę miasta w drodze uchwały do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Powód posiada znaczne zadłużenie wobec różnych wierzycieli z uwagi na upadłość wraz z likwidacją jego działalności transportowej; toczą się wobec niego liczne postępowania egzekucyjne i egzekucje administracyjne. Obecnie finansowo pomaga mu rodzina. Syn daje mu pieniądze w kwotach po 20-100 złotych. Powód opłaca energię i gaz. Nie płaci należności do Spółdzielni Mieszkaniowej.

Syn powoda B. kupił mieszkanie ma M., gdzie mieszka wraz z żoną i dzieckiem na 50 m².

Dowód:

- zaświadczenie o zatrudnieniu z (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. z dnia 7 grudnia 2018 roku, k. 16;
- informacja o danych z rejestru mieszkańców, k. 17;
- zawiadomienie o zajęciu innej wierzytelności pieniężnej z dnia 31 lipca 2018 roku, k. 18-21;
- wydruk (...), k. 93;
- wydruk REGON, k. 94;
- decyzja Prezydenta Miasta S. z dnia 15 października 2019 roku, k. 145-145 verte, 146-146 verte;
- przesłuchanie powoda T. M., k. 147 verte-148 verte.

Pod adresem przy ul. (...) w S. zameldowane były powódka M. R. i jej małoletnia córka A. G.. Obecnie, od dnia 30 czerwca 2019 roku mieszkają one pod adresem ul. (...) w S., pod którym M. R. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług fryzjerskich i pod którym mieszka matka M. R..

Powódki zostały wymeldowane z lokalu przy ul. (...) w S..

Niesporne, a nadto dowód:

- informacja o danych z rejestru mieszkańców, k. 17;
- wydruk (...), k. 93;

- wydruk REGON, k. 94;
- decyzja Prezydenta Miasta S. z dnia 15 października 2019 roku, k. 145-145 verte, 146-146 verte;
- przesłuchanie powoda T. M., k. 147 verte-148 verte.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo T. M., M. R. i jej małoletniej córki A. G. o ustalenie prawa do lokalu socjalnego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwana Gmina M. S. zakwestionowała interes prawny powodów, albowiem w jej ocenie przysługuje im dalej idące powództwo, tj. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności oraz status pozwanych jako lokatorów w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Strona pozwana i interwenient uboczny podnosili ponadto brak wykazania przez powoda T. M. sytuacji osobistej i materialnej, które mogłyby uzasadniać zastosowanie którejkolwiek z przesłanek ustalenia prawa do lokalu socjalnego.

Podstawą prawną niniejszego powództwa były przepisy art. 189 k.p.c., art. 999 § 1 k.p.c., art. 791 k.p.c., art. 2 ust. 1 punkt 1 i art. 14 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (dalej: ustawa o ochronie praw lokatorów).

Zgodnie z treścią art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Przepis ten określa materialnoprawne przesłanki zasadności powództwa. Interes prawny zachodzi, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości. (tak m.in. wyrok SA w Poznaniu z dnia 5 kwietnia 2007 r., III AUa 1518/05, LEX nr 257445; wyrok SA w Białymstoku z dnia 7 lutego 2014 r., I ACa 408/13, LEX nr 1437870) Ponadto ocena istnienia interesu prawnego do wytoczenia powództwa powinna być każdorazowo dokonywana na tle okoliczności faktycznych konkretnej sprawy. Wobec tego należy także dodać, że przyjmuje się istnienie interesu prawnego zawsze, gdy istnieje niepewność stanu prawnego lub gdy stronie nie przysługuje żadne inne roszczenie, a strona przeciwna kwestionuje jej prawo lub stosunek prawny. Orzecznictwo ustaliło bowiem zasadę, że nie ma interesu prawnego ten, kto może poszukiwać ochrony prawnej w drodze innego powództwa.

Powód T. M. jest osobą przeciwko której prowadzona jest egzekucja na podstawie tytułu egzekucyjnego określonego w art. 999 § 1 k.p.c. Artykuł ten odsyła w swojej treści do art. 791 k.p.c., który w § 3 stanowi, iż przepisy te nie wyłączają praw określonych przepisami o ochronie lokatorów oraz praw, które są skuteczne wobec wierzyciela. Tym samym odsyła do stosowania w przedmiotowej sprawie także przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, w tym jej art. 14. O możliwości wystąpienia z powództwem o ustalenie prawa do lokalu socjalnego w zbliżonym stanie faktycznym wypowiedział się już Sąd Najwyższy m.in. w uchwale z dnia 8 grudnia 2017 roku wydanej w sprawie o sygn. III CZP 75/17. Co prawda przywołana uchwała dotyczy sytuacji, w której egzekucja dotyczy opróżnienia lokalu, to jednak nie wyklucza przy tym drugiego przypadku w zakresie egzekucji o wprowadzenie w posiadanie nieruchomości właściciela, o którym mowa w art. 999 § 1 zd. drugie k.p.c.

W uzasadnieniu ww. uchwały Sąd Najwyższy wskazał, iż nabywca licytacyjny, na rzecz którego wydano prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności nieruchomości (spółdzielczego prawa do lokalu) nie ma potrzeby inicjowania postępowania w celu uzyskania wyroku nakazującego opuszczenie lokalu mieszkalnego przez dłużnika, bądź jego domownika, a nawet nie ma konieczności występowania o nadanie temu orzeczeniu klauzuli wykonalności. Przepis art. 999 §1 in fine nakazuje jednak stosować do egzekucji prowadzonej na podstawie tego przepisu odpowiednio art. 791 k.p.c. Z art. 791 § 3 k.p.c. wynika, że dłużnicy, przeciwko którym toczy się egzekucja o pozbawienie ich prawa do lokalu mieszkalnego, będący byłymi lokatorami w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U.2016 r., poz. 1610, dalej u.o.p.l.) nie

zostali pozbawieni ochrony przewidzianej przepisami o tej ustawy, czyli mają uprawnienie do żądania ustalenia prawa do lokalu socjalnego.

Wobec braku konieczności – a nawet możliwości – występowania w warunkach przejścia prawa na mocy prawomocnego postanowienia o przysądzeniu własności nieruchomości, z osobnym powództwem o opróżnienie lokalu, nie można obecnie zastosować przewidzianego w art. 14 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów trybu orzekania o uprawnieniu do lokalu socjalnego. Brak zaś jakichkolwiek podstaw, aby wydając postanowienie o przybiciu sąd oceniał, czy osobom, które na podstawie tego postanowienia są zobowiązane do opuszczenia lokalu, którego przybicie dotyczy, przysługuje prawo do lokalu socjalnego. Tylko wyraźny przepis mógłby nałożyć na sąd taki obowiązek. Brak takiego przepisu powoduje konieczność przyznania osobom, które utraciły prawo do lokalu, prawa do wytoczenia powództwa przeciwko gminie, na terenie której znajduje się lokal, którego dotyczy przybicie, o ustalenie, czy przysługuje im prawo do lokalu socjalnego. Znajdujący tu zastosowanie przepis art. 791 k.p.c. wskazuje bowiem wyraźnie, że w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie art. 999 k.p.c. nie są wyłączone prawa przewidziane w ustawie o ochronie prawa lokatorów. Skoro zaś praw tych nie może uwzględnić sąd w postępowaniu, które kończy się przybiciem oraz brak okazji, aby mógł je uwzględnić sąd w trybie określonym w art. 14 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego, to pozostaje tylko powództwo o ustalenie z art. 189 k.p.c.

W świetle powyższego brak jest jakichkolwiek wątpliwości co do istnienia po stronie powoda T. M. (o pozostałych powodach Sąd wypowie się poniżej) interesu prawnego. Nie niweczy go również możliwość wystąpienia przez dłużnika z powództwem egzekucyjnym wskazanym w § 2 art. 791 kpc. Jak słusznie bowiem wskazał Sąd Najwyższy w powyższej uchwale, literalna wykładnia art. 791 k.p.c. wyraźnie wskazuje, iż czym innym jest konieczność uwzględniania praw przewidzianych w ustawie o ochronie praw lokatorów, a czym innym sytuacja, gdy dłużnik twierdzi, że przysługuje mu przeciwko wierzycielowi określone prawo. Jeżeli dłużnikowi przysługuje takie prawo, to powinien on wystąpić w terminie tygodnia z powództwem o pozbawienie w stosunku do niego wykonalności tytułu wykonawczego wykonalności, czyli z powództwem określonym w art. 840 k.p.c. Natomiast byłby lokator, który twierdzi, że przysługuje mu uprawnienie do lokalu socjalnego nie twierdzi, że przysługuje mu prawo względem wierzyciela, lecz że wierzyciel może skutecznie prowadzić egzekucję o opróżnienie lokalu dopiero po wskazaniu przez gminę lokalu socjalnego. Ma on więc niewątpliwie interes prawny w tym, aby w procesie o ustalenie uzyskać orzeczenie deklaratoryjne potwierdzające jego uprawnienie do lokalu socjalnego. W inny sposób niż poprzez wytoczenie powództwa z art. 189 k.p.c. nie może on wykazać swojego prawa do lokalu socjalnego. Obowiązek dostarczenia takiego lokalu spoczywa na gminie, dlatego to właśnie gmina powinna być pozwana w procesie wywołanym powództwem opartym na art. 189 k.p.c.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego statusu powodów jako lokatora, wskazać należy, iż ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów art. 2 ust. 1 pkt 1 definiuje pojęcie lokatora, zgodnie z którym należy przez to rozumieć najemcę lokalu lub osobę używającą lokal na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności. Spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego, na podstawie którego powód zajmował lokal, jest ograniczonym prawem rzeczowym, czyli innym prawem niż prawo własności. Wobec powyższego powoda T. M. należało uznać za byłego lokatora w rozumieniu ww. ustawy.

Rozstrzygając w przedmiocie uprawnienia powoda T. M. do lokalu socjalnego Sąd miał na względzie treść art. 14 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów i mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu, w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu.

W myśl zapisu ust. 3 ww. artykułu sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Ustęp 4 ww. przepisu stanowi, iż sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec: 1) kobiety w ciąży, 2) małoletniego, osoby niepełnosprawnej

w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 511, z późn. zm.4)) lub ubezwłasnowolnionego oraz osoby sprawującej nad nim opiekę i wspólnie z nim zamieszkałej, 3) obłożnie chorego, 4) emeryta lub rencisty spełniającego kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, 5) osoby posiadającej status bezrobotnego, 6) osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały - chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany lub ich sytuacja materialna pozwala na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych we własnym zakresie.

Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie uznać należy, że powód T. M. nie udowodnił okoliczności uzasadniających przyznanie mu uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego.

Przede wszystkim powód nie przedłożył dowodów świadczących o jego statusie jako osoby bezrobotnej, który winien zostać ustalony na podstawie zaświadczenia wydanego przez Urząd Pracy. Na omawianą okoliczność powód jedynie zeznał będąc przesłuchiwany w charakterze strony, brak jest jednak jakichkolwiek dowodów w postaci dokumentów. Także zresztą zeznania powoda są w tym zakresie niespójne, jak wskazał bowiem, umowę ze spółką (...) zawarł w lipcu lub sierpniu 2019 r. na stanowisku ochroniarza, tymczasem do pozwu załączył zaświadczenie o zatrudnieniu z tej spółki z dnia 07.12.2018 r. na stanowisku spedytora. Na podstawie zaferowanych przez powoda dowodów Sąd nie miał możliwości ustalić czy poprzedni stosunek pracy z powodem został rozwiązany, a jeśli tak to w jaki sposób. Powód przedłożył bowiem jedynie zaświadczenie o zatrudnieniu na umowę na czas nieoznaczony na stanowisku spedytora. Pytany na rozprawie w dniu 5 listopada 2019 roku, nie potrafił dokładnie powiedzieć w jaki sposób doszło do rozwiązania umowy, czy było to za wypowiedzeniem czy za porozumieniem stron, przy czym brak jest w aktach sprawy chociażby świadectwa pracy.

Jako bezpodstawny należało w kontekście omawianych okoliczności ocenić wnioski strony powodowej o odroczenie rozprawy w celu zobowiązania powoda do złożenia decyzji świadczącej o jego zarejestrowaniu w powiatowym urzędzie pracy, ponieważ planuje on zarejestrować się jako bezrobotny. Po pierwsze brak jest podstaw do odroczenia rozprawy celem umożliwienia stronie podjęcia działań skutkujących dla niej pozytywnym rozstrzygnięciem sprawy, a więc kreowania korzystnego dla niej stanu faktycznego (a niespornym było że powód nie ma obecnie statusu bezrobotnego a odroczenie rozprawy miało mieć na celu umożliwienie mu zarejestrowania się jako bezrobotnego). Po drugie, skoro powód spełniał warunek przyznania mu statusu bezrobotnego (czego jednak w niniejszym procesie nie udowodnił) to miał możliwość zarejestrowania się jako osoba bezrobotna, sprawa bowiem trwa już prawie rok. Sąd ma tymczasem obowiązek wydania orzeczenia biorąc pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.).

Powód nie wykazał również, aby był osobą niepełnosprawną, ubezwłasnowolnioną, lub sprawował opiekę nad taką osobą i z nią mieszkał. Nie kwalifikował się również do uznania go za osobę obłożnie chorą. Dodać należy, że powód nie wykazał również okoliczności świadczących o jego złym stanie zdrowia, które uniemożliwiają mu - zgodnie z zeznaniami - powrót do aktywności zawodowej. Wykazanie omawianych okoliczności nie powinno powodowi nastęrczać trudności, skoro jak zeznał leczy się obecnie psychiatrycznie. Z całą pewnością powód nie cierpi na długotrwałe schorzenia powodujące brak możliwości poruszania się i wymagające przebywania w łóżku. Sama zaś tylko krótkotrwała choroba nie może zaś uzasadniać przyznania uprawnienia do najmu socjalnego.

Dalej wskazać należy, iż powód nie jest emerytem ani rencistą, nie spełnia również przesłanek określonych przez radę miasta w drodze uchwały do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, a z pewnością okoliczności tych nie wykazał. Co prawda powód zeznał, iż obecnie nie osiąga żadnych dochodów, jednak w kontekście stanowczego zaprzeczenia tym okolicznościom przez pozwanego i interwenienta, jako niewystracające ocenić należało same zeznania T. M.. Już na etapie pozwu powód nie załączył żadnych dokumentów potwierdzających wysokość osiąganych przez niego dochodów, twierdząc jedynie że jego zarobki nie przekraczają wynagrodzenia minimalnego. Sąd uznał zatem zeznania powoda za gołosłowne i nie mające pokrycia w zaferowanym przez niego materiale dowodowym, co ma szczególne znaczenie w sytuacji reprezentowania go przez pełnomocnika profesjonalnego. Dodać należy, że nie występują po stronie powoda żadne okoliczności, które mogłyby utrudniać mu znalezienie zatrudnienia, jeśli nie w zawodzie wyuczonym spawacza,

to zgodnym z jego umiejętnościami nabytymi w czasie prowadzenia firmy transportowej. Przejściowe problemy ze zdrowiem natury psychicznej związane z utratą płynności finansowej nie mogą niweczyć prawa (...) (który jak wynika z twierdzeń jego pełnomocnika, mieszka w kawalerce w 5 osób razem ze swoją rodziną i teściową) przeciwstawionego okoliczności, że powód sam zajmuje nie swój dwupoziomowy lokal o pow. 60 m². Uznać należy zatem, że powód ma możliwość zapewnienia sobie miejsca zamieszkania poprzez chociażby wynajęcie pokoju na wolnym rynku.

Wyczerpując krytykę stanowiska strony powodowej, wskazać należy, brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia przez pozwanego i interwenienta zasad współżycia społecznego (abstrahując od możliwości oparcia powództwa na podstawie art. 5 kc) . Sytuacja życiowa i materialna powoda, jakkolwiek trudna, nie jest nadzwyczajnie trudna lub szczególna. Poza przejściowymi kłopotami zdrowotnymi ma on bowiem możliwość podjęcia pracy, zapewnienia sobie warunków do mieszkania (choć zapewne o standardzie niższym niż obecny), nie ma nikogo na utrzymaniu, a wręcz przeciwnie, ma dorosłe dzieci, które mogą realizować wobec niego swoje obowiązki alimentacyjne. Wskazać poza tym należy, że artykuł 5 k.c. nie może służyć skutecznemu i trwałemu zatamowaniu roszczeń windykacyjnych, gdyż nie może prowadzić do trwałego pozbawienia właściciela uprawnienia do korzystania z własnej rzeczy, na rzecz osoby nieuprawnionej (por. Sąd Rejonowy w Gdyni w wyroku z 12 stycznia 2017 r., sygn. akt I C 1202/16, Legalis 1668989).

W tych okolicznościach Sąd uznał, iż powodowi T. M. nie przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego i oddalił powództwo, o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

Wobec pozwanych M. R. i jej małoletniej córki A. G. powództwo podlegało oddaleniu w związku z brakiem interesu prawnego w ustaleniu prawa do lokalu socjalnego albowiem w toku sprawy wyprowadziły się one ze spornego lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S. i zaspokajają swoje potrzeby lokalowe w innym miejscu – co jest okolicznością niesporną.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania zasądzono od powodów na rzecz pozwanego kwotę 90 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej będącego radcą prawnym w wysokości ustalonej na podstawie § 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie II sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień (uzasadnienie sporządzone po terminie usprawiedliwione – zwolnienie lekarskie sędziego ref. w dniach: 15-24.11.2019)
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.
3. Akta przedłożyć z apelacją lub za 1 miesiąc z zpo celem upr.